

— Не бойте се братя, казалъ третиятъ, чакайте да подслушамъ и азъ, па тогава ще мислимъ какво да правимъ.

Отива при вратата и слуша. Въ това врѣме попѣватъ и трети пѣтли.

— Слава Богу! и третиятъ мина, нѣма вече що да се чака. Отваря вратата и иска да бѣга. А тримата слуги падатъ прѣдъ него на колѣнѣ и му се тихо молятъ:

— Братко, не ни издавай, бжди милостивъ къмъ насъ и дѣцата ни! Вземи прѣстена и мълчи по-нататкъ за насъ.

— Да, така трѣбва да бжде! Изповѣданъ грѣхъ, не е грѣхъ. Прощавамъ ви братя, идете си въ стаята спокойни! каза най-послѣ брѣмбарьтъ.

Слугитѣ се върнаха да спятъ, а той остана да мисли, какъ да излъже царя за прѣстена, та да зачуди малко и голѣмо.

Като мислѣлъ какво да прави съ прѣстена, видѣлъ дупка на пода. Той пустналъ прѣстена тамъ и чакалъ да съмне.

* * *

На сутриньта царьтъ го повикалъ и го пита:

— Брѣмбарче, казвай гдѣ е прѣстена, или на бѣсилката!

— Въ дупката на пода, отговорилъ сериозно брѣмбарьтъ.

Разкъртили дѣската и намѣрили прѣстена. Царьтъ се зарадвалъ и го наградилъ съ 1,000 жълтици. Заповѣдалъ да го нахранятъ, па тогава да го пустнатъ да си отиде.

Познавачьтъ седналъ да яде, а царьтъ из-